

Råd vid uppförandet av ett bönehus

Svar på en väns farhågor vid ett sådant företag.

Immanuel! Och i hans namn lycka, frid och välsignelse! Det var mycket glädjande att av din kära skrivelse förnimma, huru vår Herres sak går fram i vårt land. Varje nytt behov av ökat utrymme för Guds barn, av vad profeten säger: »Utvidga rummet för ditt tjäll, och spänn ut dukarna till dina hyddor, så långt du kan, gör dina tältstreck långa och dina tältpluggar fasta» (Jes. 54), är ju tecken, att deras antal ökar sig, vilka äro eller vilja bliva Guds barn. Gud vare lovad och prisad evinnerligen! Vad nu det nämnda företaget angår, så får jag blott på det hjärtligaste lyckönska. Allestädes, där kristna gjort något sådant, byggt eller hyrt något rymligare bönehus, hava de vanligen haft stor glädje därav. Men må man ock bereda sig på, att fienden är ett sådant företag gramse och söker göra det så besvärligt som möjligt, så att därtill fordras vanligen ganska mycken fasthet, besinning och bön samt ihärdighet med både det ena och det andra. Men Gudi lov, det går ändock väl, ty han, som är *med* oss, är starkare, än han som är *emot* oss. Det är *Herrens sak*; och är det icke så, o, må den då bliva till intet.

Vad nu den farhågan angår, att det tillämnade bönehuset en gång kunde bliva en rövarkula, där främmande och fördärvliga partier skulle kämpa om att tillröva sig de menlösas sinnen, så tror jag väl, att ingen mänsklig åtgärd är helt betryggande, så att man kunde slippa att frukta därför och bedja; men det säkra är, att icke en sådan farhåga må vara ett hinder för själva företaget. O nej, har Herren öppnat oss en utsikt till åstadkommande av något, som i sig självt är så välsignelserikt och för hans sanna andliga rike så nyttigt som uppförandet av ett bönehus, där många odödliga, dyrköpta själar kunde dragas till Jesus och näras och ammas i nåden, vilka eljest skulle på långa vackra söndagsaftnar gå på stadens gator eller i en förströende omgivning förlora dyra nådestunder, så stå vi sannerligen Herren till svars för de själarna, om vi låta så beskaffade skrupler, som de nämnda, avhålla oss från själva företaget. Man skulle ju på sådan grund, nämligen farhågan för vad som kan hända i framtiden, nästan icke våga göra någonting, icke våga inviga en präst, ty han kan ju bli en förförare, icke våga ingå äktenskap, ty huru mycket kan icke hända med hustru och barn! Därför, må först det stå klart och orubbligt för vårt öga, att där man känt behovet av ett sådant bönehus, och det för odödliga själafrälsning och salighet, och för det andra Gud väckt sina barn till kärleksomtanke och villighet för saken, denna i sig själv alltid är god och önskvärd. Sedan må man under bön till Herren om hans mäktiga ledning blott enfaldigt gå till verket. Och ni kunna vara vissa på, att om Gud hade någon oss okänd avsikt, varför han icke nu ville det, såsom händelsen var, då David ville bygga honom ett tempel, så kan han nu såsom då förhindra det. »Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå.»

Men såsom en god mänsklig åtgärd kan man visst räkna den att ställa företaget och huset under en direktion av kristliga evangelisk-lutherska, frisinnade och förståndiga män, vilken genom några antagna stadgar regelbinder sättet för bönehusets användande och för sin komplettering, då någon medlem avgår. Så hava vännerna i G. gjort, så även vi här i avseende på Betlehems kyrkan. Därigenom vet ock var och en, vad det är han understöder, när han ger sitt bidrag till byggnaden.

Och nu vet jag icke något mer att säga. I ären själva lärda av Gud. Blott bön till honom om förstånd, ihärdighet och tålamod och om hans välbehag och välsignelse, så blir allt väl!

C-O Rosenius 1859

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com